

An illustration of two young women in dynamic dance poses. The woman on the left has long dark hair, wears a light blue crop top, black pants, and grey sneakers, with a red jacket tied around her waist. The woman on the right has curly blonde hair, wears a white crop top, black pants, and white sneakers, with a red jacket draped over her shoulders. They are on a bright red, textured surface with some red circular patterns. The background is a pale pinkish-white.

ilustrovala
TEREZA EAGER

TSUNAMI

Tančit na stejné vlně

BARBORA VAJSEJTLOVÁ

Albatros

TSUNAMI

Tančit na stejné vlně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbora Vajsejtlová

TSUNAMI: Tančit na stejné vlně – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TSUNAMI

Tančit na stejné vlně

BARBORA VAJSEJTLOVÁ

Ilustrovala TEREZA EAGER

Albatros

© Albatros, 2025
Text © Barbora Vajsejtlová, 2025
Illustrations © Tereza Eager, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07887-8
ISBN e-knihy 978-80-00-07897-7 (i. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-07898-4 (i. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-07888-5 (i. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Plakát

No jasně! Samozřejmě za to zase můžu já a Markétě nikdo nic neřekne! Jako obvykle! Přitom ten přeplněnej koš stál v kuchyni, do který Markéta přišla dřív než já. Moc dobře vím, že dneska měla ve škole jen čtyři hodiny a žádnou odpoledku. A taky moc dobře vím, že vždycky, když přijde domů, letí rovnou do lednice a kouká, co by ještě mohla sníst, protože jí školní oběd nikdy nestačí.

V tom jí náhodou docela rozumím, protože v naší jídelně vaří fakt děsně. Smrdí to tam, jako kdyby se v těch obřích hrncích vyvářely zpocený trička nebo starý ponožky – a taky

to tak chutná. Teda ne, že bych někdy ochutnala starý tričko nebo ponožku, ale představuju si, že by to bylo hodně podobný. Takže se s Markétou po školním obědě obvykle dojídáme ještě doma, protože máme pořád hlad.

Proto taky vím, že když přišla domů, musela ten přeplněnej koš vidět, ale neudělala s ním vůbec nic a jako obvykle jí to prošlo. Hlavně teda asi proto, že když se mamka vrátila z práce a začala nadávat, proč není ten koš vynesenej, Markéta byla na tréninku basketu a doma jsem byla jen já. A musím uznat, že ten koš fakt dost smrděl a lítala kolem něj spousta takových těch maličkých mušek a taky v něm bylo tolik odpadků, že jeho víko už nešlo ani pořádně zavřít. Takže jsem se na jednu stranu mamce až tolik nedivila, že nadávala.

Ale Markétě by to určitě prošlo, i kdybysme byly doma obě dvě, protože ona je mladší o dva roky a mladší sourozenci to prostě mají vždycky lepší. Nikdo jim nikdy nic pořádnýho neřekne, mají mnohem míň povinností a když je nějaký průšvih, stejně to odskáčou starší ségry a bráchové, protože ti mají mít přece rozum. Alespoň takhle je to u nás a taky u všech kámošek a spolužaček, co jsem se s nima o tom bavila.

Jo a taky mladším sourozencům rodiče mnohem víc dovolí a nechají je dělat, co chtějí. Tak třeba Markéta může úplně v pohodě chodit na basketbal, kterej už dělá třetí rok a baví ji a asi jí i jde, protože její tým vyhrává skoro všechny zápasy a soutěže, na který přijede.

Já teď nechodím vůbec nikam. Ve druhý a třetí třídě jsem sice chodila na roztleskávačky, ale Ince, která ten kroužek vedla, se pak narodilo miminko a nikdo jinej už s náma asi roztleskávat nechtěl, protože potom ten kroužek skončil. Pak jsem taky chodila na tenis, ale ten jsem dělala jen chvíli a jen proto, že ho hrálo hodně holek z naší třídy. Ale jednak mě to moc nebavilo a jednak mi to vůbec nešlo, protože jsem se toho míčku spíš bála a místo, abych ho trefila, tak jsem před ním uhýbala. Takže to se fakt nedalo.

Pak mě ještě naši přihlásili na atletiku, kam chodí Aneta, co bydlí ve stejné ulici jako my, v tom žlutém domě na rohu. Ale to mi taky moc nešlo a když jsme běhali kolečka na oválu s takovým divně měkkým povrchem, doběhla jsem vždycky beznadějně poslední. Jenom někdy, když na trénink přišla Denisa, která je mrňavá a ještě docela dost tlustá, tak jsem byla předposlední. Ale Denisa chodila na tréninky úplně výjimečně, takže to se nepočítá. Jo a potom jsem vlastně ještě chvilku zkoušela flétnu a keramiku, ale toho jsem pak taky nechala, protože mě to přestalo bavit.

No, takže teď nechodím nikam a jednou jsem zaslechla mamku, jak říká babičce, že je to se mnou těžký, že u ničeho dlouho nevydržím. Jenže tak to vůbec není a je z toho jasné vidět, že mamka tomu nerozumí. Já prostě akorát nedokážu dělat věci, který mě nebaví.

A zrovna včera jsem úplně náhodou objevila věc, která by mě fakt hodně bavila! Šla jsem totiž kolem takový ty desky, co se na ni na sídlišti vylepujou různé plakáty, letáky a tak. Občas se u ní zastavím a koukám se, jestli tam není něco zajímavýho, ale většinou jsou tam jen plakáty s různými politikama, kterým děti z legrace přimalovávají knírky a srandovní brejle. Ale včera jsem si hned na první pohled všimla děsně zajímavýho plakátu, na kterým byly vyfoceny holky v širokých kalhotách a bílých upnutých crop topech. Každá z těch holek dělala nějakou taneční pózu a všechny vypadaly fakt dobře.

Na tom plakátu byl taky velký nápis, kterej říkal, že taneční skupina Tsunami hledá nové členy a kdo rád tancuje, má přijít ve středu odpoledne na nábor do sokolovny, která je jen kousek za školou, kam s Markétou chodíme.

Stála jsem před tím plakátem a úplně jsem cítila, jak mi buší srdce, protože jsem hned věděla, že mezi ty holky bych fakt chtěla patřit. Chtěla bych vypadat jako ony a chtěla bych se s nima naučit nějaký taneční sestavy, protože stačil jedinej pohled a hned mi bylo jasné, že ty holky tancují skvěle.

Domů jsem běžela tak rychle, že mi školní batoh na zádech až nadskakoval, protože už jsem se nemohla dočkat, až si o tom s mamkou a tátou promluvím. Jenže doma zrovna byla jenom Markéta, která si četla nějaký komiks, a s tou jsem o tom mluvit nechtěla, protože ona je prostě ještě mrně, který ničemu nerozumí. I když se snaží doleznat a stejně jako já poslouchá K-pop. Jenže to jen aby ukázala, že už je taky velká.

Takže jsme si s Markétou jen řekly „čau“ a já jsem hned zalezla do své půlky pokojíku, abych se s ní nemusela bavit. To je totiž další svízel mého života. My nemáme moc velké byt, takže se se sěgrou musíme dělit o pokojík. Vloni jsme přemluvily naše, aby nám alespoň doprostřed dali skříň a na každou půlku místnosti jednu postel, abysme na sebe s Markétou neviděly. Mamka měla spoustu řečí, že je to zbytečný a že se tím ten prostor strašně zmenší a tak všelijak podobně, ale já už jsem prostě nechtěla spát s hlavou u hlavy Markéty a poslouchat, jak v noci oddechuje. Potřebuju mít taky trochu soukromí, ale pro rodiče je typický, že takovýhle věci nechápou.

Nakonec jsme je s Markétou, která se ke mně přidala, ubřečely, takže teď máme ten pokojík přepůlený a když se obě snažíme, tak na sebe ani nemusíme celou dobu vidět. A my se snažíme dost často.

No, takže jsem si zalezla do té své půlky pokoje a koukala jsem na nějaký videa na telefonu, ale vůbec jsem se nedokázala soustředit. Nemohla jsem se dočkat, až přijdou naši z práce a budu jim moct říct o tom plakátu, co jsem objevila, a že jsem konečně našla kroužek, do kterýho bych chtěla chodit a kterej by mě tutově bavil. Takže jsem měla uši pořád našpičovaný a když konečně klaply dveře, hned jsem podle kroků poznala, že je to mamka.

Vypálila jsem z pokojíku jako střela a letěla jsem jí naproti.

„Mami! Já jsem našla skvělej kroužek!“ hulákala jsem na ni, ještě než si v předsíni stihla zout boty.

Vykládala jsem jí, že nutně potřebuju chodit do skupiny Tsunami na tancování a čekala jsem, že z toho bude stejně nadšená jako já. Ale mamka vůbec nevypadala, že by měla radost. Spíš vypadala utahaně a mrzutě.

„Kájo, kolikátej kroužek už to je? Já bych ráda, abys někam chodila, ale víš sama, kolik jsi toho už vyzkoušela a u ničeho jsi dlouho nevydržela. Ty se vždycky pro něco nadchneš, ale vydrží ti to pár týdnů a my za to pak zbytečně platíme peníze.“

To mě teda úplně zdrtilo, protože takovouhle zákeřnost jsem od mamky vůbec nečekala. Jasně, je sice pravda, že jsem těch kroužků vystřídala dost, ale roztleskávačky mě bavily a rozhodně nebyla moje vina, že se Ince narodilo mimino! A ten zbytek mě prostě vůbec nebavil. Ale jak to má člověk dopředu poznat, když si to nevyzkouší?

Začala jsem mamce vysvětlovat, že takhle to ale vůbec není a že s taneční skupinou Tsunami by to bylo něco úplně jinýho. Ale mamka jen řekla, že je unavená a musí jít dělat večeři a že si o tom promluvíme, až přijde domů táta.

Jenže když přišel domů táta, nebylo to o moc lepší.

„Já si tím, Kájo, vůbec nejsem jistej. Zase zbytečně vyhodíme peníze za něco, co tě bude zajímat jen chvilku,“ řekl mi, když jsem o tom začala mluvit při večeři.

„Ale já vím, že tohle by mě bavilo. Vždycky jsem chtěla tancovat a teď mám příležitost,“ snažila jsem se ho přesvědčit a bylo mi do pláče, že mě nikdo nechápe. Naši mi totiž oznámili, že se spolu ještě poradí a dají mi vědět.

...

To bylo v pondělí, a v úterý se stala ta mrzutost s tím nevyneseným košem. Takže mamka byla našťvaná a já jsem se neodvážila zeptat se, jak se teda s tátou dohodli.

Hned jsem letěla vyndat nádobí z myčky a ještě jsem vyluxovala náš pokojík a pro jistotu přidala i ložnici našich,

aby bylo jasné, že se snažím a že to s tím košem byla jenom náhoda. Ale na druhou stranu mamka není hloupá a určitě jí bylo jasné, že se tak snažím hlavně proto, že chci, aby mi dovolili to tancování.

A taky že jo! Mamka mi sice za to nádobí a koberce poděkovala, ale o náboru neřekla ani slovo. Tak jsem si zalezla do pokojíku a vytáhla jsem si učebnici češtiny, i když normálně se skoro vůbec neučím, protože mám dobré známky i bez toho. Babička ze Lhoty říká, že mám dobrou hlavu, a děda zase, že mám paměť jako slon, takže toho většinu pochytám ve škole a doma už se na učení většinou dívat nemusím. To Laura, moje nejlepší kamarádka, si nepamatuje skoro nic a má docela špatné známky, i když se snaží.

Dívala jsem se do té učebnice, kde byly popsány nějaký druhy vedlejších vět, ale pak mě napadlo, že učit se v pokojíku, kde mě nikdo nevidí, nemá žádnéj smysl. Tak jsem si tu učebnici vzala ke stolu do kuchyně, aby mamka viděla, že se opravdu snažím.

Ale mamka jen zvedla oči od cibule, kterou zrovna na prkýnku krájela, a zeptala se: „Prosím tě, jaký má význam učit se češtinu, když před pár dní začal školní rok? To vás přece ještě nemůžou zkoušet.“

To byla sice pravda, ale nechtěla jsem přiznat, že hlavně chci, aby mě u toho učení viděla, tak jsem řekla: „Já si to chci pro jistotu zopakovat, aby mě nic nepřekvapilo.“

Na to jen pokrčila rameny a dál krájela cibuli.

Pak konečně dorazil domů táta, kterej vyzvedl Markétu z tréninku. Všichni se bavili o tom, co celý den dělali, ale o tom, co nejvíc zajímalo mě, zase ani slovo.

Už jsem z toho začínala být zase vzteká a zoufalá, když se Markéta zničehonic zeptala: „A bude teda Kája chodit tancovat, nebo jak?“

„No nevím. Nejsem o tom úplně přesvědčenej,“ nasadil táta zase ustaranej výraz.

„Ale bylo by spravedlivý, abyste jí to dovolili, když já chodím na basket,“ řekla Markéta, čímž mě úplně dostala, protože něco takovýho bych od ní nečekala.

Mamka s tátou se na sebe podívali, usmáli se a to už jsem věděla, že mám vyhráno. A že už se nejspíš spolu dohodli už předtím a táta mě jen napínal, jak to občas dělá. To jsou takový jeho vtípky.

„Já si teda myslím, že Kája bude dobrá tanečnice, i když je jinak úplně trhlá,“ dodala Markéta s plnou pusou rejže a já bych ji v tu chvíli nejradši objala, i když normálně bych ji neobjala ani za oříškovou čokoládu, kterou mám strašně ráda, protože ségry se objímají jenom v televizních seriálech – a i tam je to trapný. Ale spravedlivě musím uznat, že jsou občas situace, kdy ani mladší sourozenec není k zahození.

Nábor

V noci jsem samým rozčilením nemohla ani pořádně spát, pořád jsem se budila a přemýšlela jsem o tom, co si vezmu na sebe, jak asi bude ten taneční nábor probíhat, ale taky mě napadla hrozná myšlenka, že by se třeba mohlo stát, že mě do té skupiny vůbec nevezmou. Že se třeba ukáže, že se na tancování nehodím a že bych to ostatním jenom kazila. A to byla tak hrozná představa, že jsem z ní potom nemohla usnout, takže jsem byla ráno celá rozlámaná, nevyspalá a unavená, což se mi ale vůbec nehodilo.

Na plakátu bylo napsaný, že nábor se koná v pět hodin odpoledne a mamka mi slíbila, že tam se mnou půjde. Já teda už všude možně chodím sama, protože už nejsem žádný malý dítě, ale musela jsem uznat, že v tomhle případě by třeba mohli chtít, aby se mamka podepsala na nějakou přihlášku nebo něco podobnýho a že se bez ní asi neobejdu.

Ve škole se vyučování nemožně táhlo. Ono se teda táhne i normálně, ale dneska to bylo ještě o dost horší, jak jsem se těšila na ten nábor. Tak jsem to alespoň řekla svojí nejlepší kámošce Lauře, se kterou sedím v lavici, aby věděla, co mě dneska čeká a že mám před sebou důležitý den.

Ale Lauru to moc nezajímalo: „Hmm, tak snad tě tam vezmou. Oni tam taky neberou každýho, víš? Já jsem tam dělala konkurz vloni a vybrali jen mě, akorát že se mi to nehodilo časově, takže jsem to musela odmítnout. Navíc mi přijde, že už tancování není in, teď jsou nejvíc influenceři. Já jsem se třeba rozhodla, že budu natáčet videa na TikTok. To teď frčí a máma mi slíbila, že mi zaplatí nějaký víkendový kurzy pro influencery, kde mě naučí, jak natočit videa, který budou mít velkou sledovanost.“

A pak ještě dlouho vykládala o tom, jak bude natáčet videa o módě a o tom, co zrovna dělá a třeba i o tom, jak nakupuje. A jak díky tomu bude slavná, každej ji bude znát, vydělá spoustu peněz, velký značky jí budou dávat věci zadarmo a pak ji klidně pozvou i do televize.

Nevěděla jsem, co jí na to mám říct, taky i proto, že mě mrzelo, že si se mnou nechtěla povídat o tancování a nepovzbudila mě. Chvilí jsem z toho měla špatnou náladu, ale když skončilo vyučování, stejně jsem hned letěla domů, i když všechny holky z naší třídy si šly sednout do parku a přemlouvaly mě, ať tam jdu s nima. Doma jsem vytahala ze skříně snad všechno oblečení, co mám (teda kromě plavek a třeba oblečení na lyže, samozřejmě), a zkoušela jsem si ho před velkým zrcadlem, který mají naši v ložnici. Pořád jsem se nemohla rozhodnout,

co si na ten nábor vezmu na sebe, aby to nebylo blbý a dobře se mi v tom tancovalo. Nakonec jsem se rozhodla pro černý široký kapsáče a takový světlezelený tričko nad pupík, který jsem si v létě koupila na dovolený v Itálii.

Ve čtyři přišla domů mamka a v půl pátý jsme vyrazily. Mamka sice tvrdila, že tam budeme moc brzo, protože sokolovna je od nás jen kousek, ale já jsem nechtěla riskovat, že přijdeme pozdě. Třeba potom sokolovnu zamknou a už se nikdo dovnitř nedostane a přišla bych o celý konkurz.

...

Mamka měla ale pravdu, protože když jsme dorazily před sokolovnu, byly tam jen nějaký dvě další holky se svýma maminkama, ale dveře byly ještě zamčený.

„Tak vidíš, klidně jsem si ještě mohla dát kafe a přečíst si noviny. Nemusely jsme se tak hnát,“ řekla mi mamka, ale neznělo to nijak našťavaně.

Usmívala se na mě a nenápadně mě pohladila po ruce, protože ví, že už jsem velká a nemám tohle hlazení na veřejnosti ráda, protože to se dělá malým dětem.

Za nějakou chvíli se začaly scházet další holky. Úplně nakonec a jako poslední ze všech přiběhla paní s dlouhýma černýma vlasama, který měla stažený do culíku. Měla pestrobarevný legíny a taky tričko nad pupík, i když byla jen o kousek mladší než moje mamka – fakt si nedokážu představit, že by si mamka někdy v životě vzala takhle krátký tričko. A já bych to teda ani nechtěla.

„Dobrý den! Nazdar!“ houkla ta paní.

„Tak jdeme na to, ne?“ zahalekala strašně nahlas, až jsem se jí úplně polekala.

A podle toho, jak se zatvářily ostatní holky, co sem přišly na nábor, jsem nebyla sama. Ale to už hlasitá a barevná paní odemkla dveře sokolovny a všichni jsme vešli dovnitř.